

нето на договорените им права би означавало провеждане на политика, противоречаща на националното цяло. Защото правата им още в договорите след Първата световна война са свързани със съхраняване на тяхното етническо, религиозно и езиково **различие, което обаче е и подобие**то им с „**другите**“ **отвъд националната граница**.

Така „национално малцинство“ се оказва двойно негативно натоварено: **като малцинство** неговите членове са носители на непълноценна културна традиция (от гледна точка на доминиращата – национална – културна традиция); **като национално** (малцинство) те – чрез културната традиция, към която принадлежат – се идентифицират с чужда, граничеща с нашата и следователно заплашваща я, национална държава.

Този двоен негативизъм на термина „национално малцинство“ и на социалната реалност, към която бива отнасян този термин, е превърнал в незначим – на всекидневно равнище – начинът на назоваване на съответните групи: дали ще бъдат наричани „национално малцинство“ или просто малцинство, или дори само етнически/религиозни общности, турците и циганите в България са в достатъчна степен негативно белязани, фактически неравнопоставени и доколкото изобщо им се признава някаква културна традиция, то е единствено в смисъл на непълноценна.

От друга страна обаче, е изключително важно назоваването им „национални малцинства“. Не защото Рамковата конвенция, която България е ратифицирала, е за защита на националните малцинства. А защото е изключително важно най-после да си дадем сметка, че тези, които отнасяме към малцинства или просто подминаваме, защото са различни, или ограждаме със стени, за да не ни пречат със своето съществуване, са **част от българската нация, част от българската национална държава**. Равноправни по закон, те са се оказали **фактически неравнопоставени заради своето различие**, което същият този закон постановява като неоснователно за различаване на гражданите на държавата. Самото постановяване обаче, че тъкмо по тези признаци – етнически произход, религиозна принадлежност, майчин език – хората не трябва да се различават, превръща тези признаци в обществено значими. Нататък утвърждаването им като

1239/10

